

Niet tégen de vee- industrie zijn...

Maar vóór voorlichting erover

Vroeger was ik diepgevoeld tégen. Tegen onrecht en leed, vooral wat de mens weerloze dieren aandoet. Ik stond op barricaden met ingezonden stukken in de krant en artikelen over hoe vele dieren lijden: hoe ze op roosters opgepakt zitten – in stiekeme stille barakken, weg van de bewoonde wereld, voor ons stukje vlees. Ik was emotioneel, verdrietig en kwaad. Ik belichtte gruwelijke toestanden. Het bracht mij echter niets, behalve bedreigingen vanuit de hoek van de vlees industrie – ons huis zou in de fik gaan – en verlies van ‘vrienden’. Een enkeling die mijn moed prees. Het was geen moed, het was pijnlijk gevoeld mededogen.

Ook kreeg ik enkele brieven van mensen die mij uitlegden dat het mócht. God staat ons toe – vertelde hun Bijbel – zijn dierlijke schepping op te peuzelen, maar niet alle dieren. Haarfijn werd mij uitgelegd dat dieren die gespleten hoeven hebben en herkauwers zijn gegeten mogen worden. Dus niet de dieren die wel gespleten hoeven hebben doch geen herkauwers zijn, zoals de kameel, en de herkauwers die geen gespleten hoeven hebben, zoals het konijn en de haas. ‘Dezen zullen de mens onrein zijn.’ (Het zijn vriendelijke brieven, lees ik nu, van mensen die mij, zo’n 25 jaar geleden, oprecht Gods woord inzake deze wilden bijbrengen.) Maar destijds voelde ik er frustratie over. Ik had geen ‘heilig’ oud geschrift nodig om in mijn hart en gevoel te weten dat dit nooit de woorden kunnen zijn van de Schepper van mens en dier. Ik geloofde zelfs niet dat er hemelse verboden of geboden zijn opgelegd. Wel geloofde ik dat ieder mens op aarde met een gezond verstand en een voelend hart geboren wordt. Plus dat er zoiets is als een ‘geweten’. Daarmee ben je in staat om – uit vrije wil – de juiste afwegingen te maken wat wel en niet liefdevol is. En liefde... daar gaat het toch om?

Niet tegen maar voor iets zijn

Ondertussen heb ik door de bestudering van de Wet van Aantrekking geleerd om niet tégen doch vóór iets te zijn. Tegen zijn heeft nog nooit iets geholpen. In-tegen-deel. Je geeft het niet-gewenste daardoor zelfs meer energie. Ergens tégen zijn is hetzelfde als olie op het vuur gooien. Diepgevoeld tegen iets zijn, is ook diepgevoelde aandacht voor juist datgene wat je niet wilt. En dan is diepgevoelde aandacht veel krachtige energie geven... aan ongewenste situaties. Je maakt het groter! Ga maar ‘ns na wat protesttochten hebben opgeleverd. Wat verhitte discussies hebben gebracht. En of emotionele uitbarstingen ‘tégen’ daadwerkelijk iets positiefs in gang hebben gezet... (Ik zeg het je: nee, dat hebben ze niet. Dat kan ook niet, omdat het een grote Natuurwet zou tarten.)

Ergens tégen zijn is hetzelfde als olie op het vuur gooien

Wil je echt wat bereiken – in grote en in kleine zaken, in de politiek of in de schoolraad, thuis of op een werkvergadering – dan moet je vóór iets zijn. Als je vóór bent, kunnen zaken

in gang worden gezet die je niet voor mogelijk hebt gehouden. Wanneer je bijvoorbeeld tegen dierenleed bent, ben je automatisch voor dierenwelzijn. Zoals het nu meestal gaat wordt er vanuit veel bevlogen groeperingen geprobeerd het enorme dierenleed onder de aandacht van de massa te brengen. Ik draag deze mensen allen een warm hart toe. Zij kijken niet lauw en onverschillig toe op welke barbaarse manieren met de aan ons toevertrouwde dieren wordt omgegaan. Ze verschuilen zich niet achter Bijbelteksten, maar hebben een diepgevoeld hart voor dieren en zouden alles willen doen om hen te beschermen tegen ‘gewetenloze lieden’...

(Te) confronterende beelden

Er worden foto’s en filmpjes van het erbarmelijke lijden van dieren op internet gezet, bijvoorbeeld op facebook. Felle artikelen worden erover geschreven, enzovoort. Je voelt de frustratie erin, de pijn, de emotie, de onmacht én je voelt de beschuldigingen en harde veroordelingen. Er wordt níet ingezien dat je jezelf zo ‘in trilling’ houdt met datgene wat je nu net niet wenst... Je bent dan – precies zoals ik vroeger was – niet op één lijn met werkzame impulsen en ideeën. Jammer is ook dat slechts een kleine groep met de acties wordt bereikt: dat zijn meestal degenen die dit toch al zo voelen. Anderen zullen al gauw wegstijven: te confronterend.

Toch willen de meeste mensen dieren geen pijn doen. Ik las in een onderzoek dat 90% van de ondervraagden aangaf vóór dierenwelzijn te zijn. Maar men laat het vlees toch niet staan. Door deze vlees-paradox kan een innerlijk conflict ontstaan. Je wilt zo graag blijven smikkelen van ‘n blind vinkje of ploffertje, maar je wilt je daar ook goed bij voelen. En dat is best ingewikkeld. Je moet hard je best doen om te ontkennen of te verdringen dat dieren voor jouw genot lijden.

Geen dieren meer willen eten

Als kind schoof ik het vlees onder een pannendecksel naar m’n jongere zusje tegenover mij aan tafel. Mijn vader – hij die zondags het vlees sneed en aan het hoofd van de tafel zat – had niets in de gaten. Ik denk niet dat ik toen al bewust noble motieven had: ik vond vlees gewoon vies. Kreeg er buikpijn van. Later ben ik echter met de indertijd heersende vlees-eetpatronen meegegaan. Toen onze jongste een jaar of zes was, gaf ze duidelijk aan dat ze géén vlees wilde eten. Niet met stampvoeterij, schreeuwen of huilen, gewoon als niet aan te tornen statement: ze at geen dieren meer. Punt. Geboren dierenvriend! Echt gelukkig was ze pas op een paardenrug en jarenlang liet ze alle honden uit de buurt uit.

(Ze woont in de Franse Ariege en het is geen wonder dat zij nu zelf paarden heeft – haar grote vrienden – en geïnspireerde paardrijweken en -ritten organiseert voor kinderen, tieners maar ook voor vrouwen die dat paardenmeisje van vroeger nog in hun hart hebben.)

Belerende kookboekjes

Toen ik dat van m'n dochter zag, moest ik aan mezelf van vroeger denken en ben op onderzoek gegaan naar wat er allemaal achter het vlees zit dat we op ons bordje hadden liggen. Ik was diep geraakt en geschokt. We besloten met z'n vieren om anders te gaan eten. Dat viel nog niet mee. Die natte witte blokken smakeloze tahoe of tempé lekker maken vond ik – toch al niet zo'n keukenprinses – een hele kunst. En die goedbedoelde maar belerend-streng kookboekjes van toen, maakten me ook niet echt blij. Maar we waren uiterst gemotiveerd en dat hielp. Beide dochters eten trouwens nog altijd vegetarisch, zien er prachtig, krachtig en kerngezond uit. Net als hun kroost. Tegenwoordig is er zoveel informatie te vinden om de meest lekkere en gezonde gerechten op tafel te zetten. Zoek bijvoorbeeld 'de Groene Meisjes' eens op.

Het ontstaan van de vee-industrie

Hoe is de 'intensieve veehouderij' – vroeger: bio-industrie, maar om verwarring met biologische veehouderij te voorkomen nu 'vee-industrie' genoemd – eigenlijk ontstaan? En wat is dat eigenlijk, deze vee-industrie? Ik zal er kort over zijn: de doelstelling van de vee-industrie is het behalen van een hoge productie tegen een lage kostprijs. (Denk bijvoorbeeld aan de mega-stallen en legbatterijen.) Hoge productie werd na de voedselschaarste en ellende van de Tweede Wereldoorlog gezien als hét ei van Columbus. Aan de toenmalige minister van Landbouw (Sicco Mansholt) werd gevraagd de voedselvoorziening op orde te brengen. Nederland had honger en moest gevoed en aangesterkt worden.

Naar Amerikaans model werd de voedsel- en vleesproductie geïndustrialiseerd. Dieren werden dingen, massaal opgesloten, gehakt en verpakt, te koop in oprukkende moderne supermarkten. Met kerst een rood lintje erom: zo uit de fabriek. Lijkt het. Er is niets dat herinnert aan het erbarmelijke leven dat zij hebben gehad. Onze (groot-) ouders wilden het beste voor hun kinderen. Net als wij nu. Ik kan het hen niet kwalijk nemen: de voorlichting was nihil, de leiders van ons land zorgden voor voldoende voedsel, van de Bijbel mocht het, internet bestond niet en men hield zich vooral bezig met de wederopbouw van land

en gezin. Zie hier de beklievende met de paplepel ingegoten erfenis die velen nog met zich meedragen. 'Vlees moet.'

Voor voorlichting zijn

Waar ben ik vóór? Ik ben voor voorlichting. Voorlichting is en blijft heel belangrijk. In onze beschaafde, intelligente maatschappij moeten we weten wat we eten. We willen toch wéten waarmee we ons kostbare lichaam voeden? En er moet toch iets te kiezen zijn wil je een bewuste keuze kunnen maken? Soms kan dat niet anders dan exact vertellen en laten zien dat er geen enkele rechtvaardiging te bedenken is voor dierenmishandeling. Maar ik ben vóór om dit zonder beschuldigingen, veroordeling of moralisatie te doen. Gewoon laten zien dat bijvoorbeeld varkens van die leuke intelligente dieren zijn. Ze houden van ons gezelschap, ze zijn afhankelijk en sociaal. Het zijn geen dingen: ze hebben gevoelens. Ze voelen het als hun krulstaartje gecoupeerd – lees: afgesneden – wordt. (Door gebrek aan beweegruimte, dodelijke verveling en dierdichtheid worden ze zó gefrustreerd dat ze de zeer onnatuurlijke neiging hebben om elkaar te verwonden.) Ze voelen het aan als ze gedood gaan worden; ze ervaren dan diepe angsten. Ik zag een reportage over varkens die het slachthuis werden binnengedreven: je hoeft echt geen energie te kunnen lezen om te voelen wat zij dan doormaken.

Bedenk dat het sterkste dier van onze planeet, de olifant, een vredige planteneter is

Al houd ik helemaal niet van schokkende beelden, toch denk ik dat we er niet aan kunnen ontkomen om te blijven laten zien hoe consumptie-dieren gehuisvest en behandeld worden. Liever zou ik laten zien hoe varkens heerlijk in de modder rollen of tevreden in het stro liggen met hun kleintjes. Hoe biggetjes al heel snel naar hun naam luisteren en daarop reageren. Ik ben hartstikke voor om mooie beelden te laten zien van dieren die leven naar hun geartheid, precies zoals het bedoeld is: voor hun en onze vreugde. Ik ben vóór het bekijken van prachtige natuurdocumentaires. Ik ben ervóór dat je met je (klein-) kinderen naar de kinderboerderij gaat en hen daar de dieren laat aaien. Vraag jezelf wel af of het niet eigenaardig is wanneer je daarna je sudderlapje opzet...

Nadelen van de vee-industrie

Waar nog niet altijd bij wordt stilgestaan is dat je met vlees eten resten antibiotica en steroïden binnenkrijgt. Deze medicatie wordt de dieren gevoerd om uitbraak van ziektes te voorkomen in de overvolle, vaak smerige stallen vol uitwerpselen. (Denk aan het resistent worden voor antibiotica.) Industrieel fokken biedt een schitterende kans voor allerlei nieuwe ziektes. In het verleden waren dat de varkensgriep, de vogelgriep, de gekke-koeien-ziekte, de Q-koorts...

Geloof niet in de illusie dat het hierbij blijft en dat dit alleen schadelijk voor de dieren is. Het is slechts wachten op een treurig nieuw mega-schandaal. Waar bij de vee-industrie al helemaal niet bij wordt stilgestaan, is de energetische kwestie. De meeste mensen beseffen niet dat in ons prachtige Universum iedereen en alles uit energie bestaat, zowel mensen, hun gedachten, dieren, bergen als dingen. Wanneer een dier wordt gedood, wordt de angst, die dit dier voorafgaand en tijdens het doden ervaart, geregistreerd in het lichaam (vlees) van dit dier. De trilling van die vreselijke angst wordt door het eten van dit vlees opgenomen door het emotionele lichaam van de mens. Bovendien doet het een bepaalde stof neerslaan in de hersenen, hetgeen onder andere verhindert dat fijnere impulsen – van het Hogere Zelf – er kunnen binnenstromen. (Hoe kan het dan mogelijk zijn dat medicijnen die gemaakt worden uit – onder andere – dierlijke stoffen, onze gezondheid kunnen bevorderen of beschermen?)

Het idee en de verspreiding van het idee dat vlees moet, dat het de mens kracht verschaft, is een wijdverspreide kwaadaardige leugen. Bedenk dat het sterkste dier van onze planeet, de olifant, een vredige planteneter is.

Verschil tussen willen en doen

Zo'n 4% van de Nederlanders eet geheel vegetarisch. Toch zijn mensen best welwillend om minder vlees te eten of ermee te stoppen. Een derde van 1500 willekeurige mensen – uit alle lagen van de bevolking – zegt 'minder vlees te eten'. Als voornaamste redenen worden dierenwelzijn, gezondheid en milieu genoemd. Maar blijkbaar bestaat er een kloof tussen 'willen' en 'doen', want de cijfers laten dit nog niet zien. Volgens een recent onderzoek van de Universiteit Wageningen blijft namelijk de hoeveelheid vlees eten stabiel. Het blijkt behoorlijk lastig om uit een geïndoctrineerd patroon te stappen.

Er is tegenwoordig heel wat te doen over de CO₂-uitstoot. We moeten uitstootneutraal worden. Maar wat te denken van de uitstoot vanuit de vee-industrie? Onderzoekers van

het Worldwatch Institute – Livestock and Climate Change – kwamen tot de conclusie dat de veeteelt niet voor 'slechts' 18% verantwoordelijk is voor de uitstoot van broeikasgassen (rapport van de FAO 2006), maar wanneer je alle factoren meetelt, voor méér dan het dubbele!

Nog iets: iedere dag lijden miljoenen mensen honger, terwijl de gewassen die zij zouden kunnen eten worden gebruikt om ons varkenshaasje mee vet te mesten. We zouden de hele wereld kunnen voeden, als we zouden stoppen met vlees eten...

Licht jezelf voor

Ik zal er niet dieper op ingaan, je kunt alles zelf opzoeken op internet: alle informatie is daar voor iedereen beschikbaar. Je kunt nooit zeggen: 'ik heb het niet geweten'. Als voorbeeld hiervoor Derk Walters, redacteur van de NRC. Hij schreef op 10 januari jl. een verhelderend, open artikel 'Waarom aaien we honden en eten we varkens?''* Hij was verbijsterd toen hij zichzelf goed begon te informeren over de vee-industrie. Hij beveelt enkele boeken en drie documentaires aan: Earthlings (over de behandeling van dieren door mensen), Cowspiracy (over de invloed van vlees eten op klimaatverandering) en The Last Pig (over een varkensboer die besluit dat hij niet meer kan doden).

Heb je nog een duwtje nodig om overtuigd te raken?

Bekijk ze eens. Maar let op: het kan behoorlijk confronterend zijn. Soms is dat echter nodig om terug te kunnen keren naar een aarde zoals deze eens was en weer kán zijn: met pure natuur en mens en dier in vrede en plezier. Wanneer steeds meer mensen dát beeld voor ogen houden en blijven kijken naar de adembenemende schoonheid die er al ís, genereert dit meer en meer krachtige schone energie.

Walters besluit zijn artikel met: 'ik ben helemaal geen beter mens dan wie ook. Ik ben simpelweg iets te weten gekomen wat ik niet meer kan on-weten. Daar handel ik naar.' Ik sluit me daar van harte bij aan.

* Het artikel van Derk Walters is te vinden op <https://www.nrc.nl/nieuws/2019/01/10/ik-zie-ik-zie-wat-ik-eerst-niet-zag-a3273431>

Louise Dekker
louise.dekker@yahoo.com